

- 2) Artykuł 10 ust. 3 rozporządzenia nr 469/2009 należy interpretować w ten sposób, iż brak pozwolenia na dopuszczenie do obrotu wydanego przez dane państwo członkowskie w dniu złożenia wniosku o wydanie dodatkowego świadectwa ochronnego w tym państwie członkowskim nie stanowi nieprawidłowości, którą można usunąć w trybie tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 14 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez Anstar Oy

(Sprawa C-630/16) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych — Norma zharmonizowana EN 1090-1:2009+A1:2011 — Kryteria ustalania zakresu stosowania normy przyjętej przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) na podstawie mandatu Komisji Europejskiej — Elementy mocujące przeznaczone do zamocowania w betonie przed jego zastygnięciem, używane do mocowania płyt elewacyjnych i podpór murarskich do konstrukcji szkieletowej budynku]

(2018/C 052/14)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Helsingin hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Anstar Oy

Przy udziale: Turvallisuus- ja kemikaalivirasto (Tukes)

Sentencja

Normę zharmonizowaną EN 1090-1:2009+A1:2011, zatytułowaną „Wykonanie konstrukcji stalowych i aluminiowych – Część 1: Zasady oceny zgodności elementów konstrukcyjnych”, należy interpretować w ten sposób, że wyroby takie jak wyroby rozpatrywane w postępowaniu głównym, służące do zamocowania w betonie przed jego zastygnięciem, są objęte zakresem jej stosowania, jeżeli pełnią funkcję konstrukcyjną, w tym sensie, że ich usunięcie z obiektu zmniejszyłoby natychmiast jego wytrzymałość.

(¹) Dz.U. C 63 z 27.2.2017.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 7 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo n° 1 de Pamplona – Hiszpania) – Wilber López Pastuzano / Delegación del Gobierno en Navarra

(Sprawa C-636/16) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi — Dyrektywa 2003/109/WE — Artykuł 12 — Przyjęcie decyzji o wydaleniu rezydenta długoterminowego — Okoliczności, jakie należy wziąć pod uwagę — Przepisy krajowe — Brak uwzględnienia tych okoliczności — Zgodność)

(2018/C 052/15)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo n°1 de Pamplona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wilber López Pastuzano

Strona pozwana: Delegación del Gobierno en Navarra

Sentencja

Artykuł 12 dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które – interpretowane w ten sposób przez część sądów tego państwa – nie przewiduje stosowania wymogów ochrony przed wydaleniem obywatela państwa trzeciego będącego rezydentem długoterminowym w odniesieniu do każdej decyzji administracyjnej o wydaleniu, bez względu na charakter lub tryb prawny tego środka.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 13.2.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte costituzionale – Włochy) – postępowanie karne przeciwko M. A.S., M.B.

(Sprawa C-42/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 325 TFUE — Wyrok z dnia 8 września 2015 r., Taricco i in. (C-105/14, EU:C:2015:555) — Postępowanie karne dotyczące przestępstw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (VAT) — Prawo krajowe przewidujące terminy przedawnienia mogące skutkować bezkarnością przestępstw — Naruszenie interesów finansowych Unii Europejskiej — Obowiązek sądu krajowego powstrzymania się od stosowania każdego przepisu prawa krajowego mogącego naruszać obowiązki nałożone na państwa członkowskie przez prawo Unii — Zasada ustawowej określoności czynów zabronionych i kar]

(2018/C 052/16)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte costituzionale

Strony postępowania karnego w postępowaniu głównym

M.A.S., M.B.

przy udziale: Presidente del Consiglio dei Ministri

Sentencja

Artykuł 325 ust. 1 i 2 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nakłada on na sąd krajowy obowiązek niestosowania, w ramach postępowania karnego dotyczącego przestępstw w dziedzinie podatku od wartości dodanej, przepisów krajowych w przedmiocie przedawnienia należących do krajowego prawa materialnego, które stoją na przeszkodzie nałożeniu skutecznych i odstraszcających sankcji karnych w znacznej liczbie wypadków poważnych oszustw naruszających interesy finansowe Unii Europejskiej bądź, które przewidują krótsze terminy przedawnienia dla poważnych oszustw naruszających te interesy aniżeli terminy przedawnienia dla oszustw naruszających interesy finansowe danego państwa członkowskiego, chyba że takie niestosowanie skutkuje naruszeniem zasady ustawowej określoności czynów zabronionych i kar ze względu na niedostateczną określoność znajdującej zastosowanie ustawy lub z uwagi na działanie wstecz przepisów ustanawiających surowsze warunki odpowiedzialności niż obowiązujące w chwili popełnienia przestępstwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 195 z 19.6.2017.